



Folketingets Retsudvalg

Dato: 10. april 2007

Folketingets Retsudvalg har i skrivelse af 23. marts 2007 (ad L 133) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål nr. 34:

Spørgsmål nr. 34:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 22/3-07 fra Annette Kronborg, Københavns Universitet, vedrørende L 133, jf. L 133 – bilag 34.”

Svar:

Annette Kronborg skriver i sin artikel ”Der er altid undtagelser fra hovedregelen”, at forslaget til forældreansvarsloven, giver kvinder og børn, der lever i frygt for voldelige overgreb, umenneskelige vilkår. Hun henviser til to eksempler, hvori hun anfører, at den proces, der er lagt op til i lovforslaget, vil være en umenneskelig belastning for de involverede.

Jeg har med interesse læst Annette Kronborgs artikel og hendes bekymring for det fremsatte forslag til forældreansvarsloven. Jeg deler dog ikke Annette Kronborgs bekymring herfor.

Artiklens to eksempler vedrører begge en forælders ønske om, at der ikke skal fastsættes samvær med den anden forælder. Der er i det ene tilfælde tale om vold, mens der i det andet tilfælde bl.a. er tale om, at samværsforælderen har alkoholproblemer.

Det fremsatte lovforslag tager netop hensyn til sådanne tilfælde. Jeg kan i den forbindelse nævne, at der med lovens ikrafttrædelse er tilsigtet en præcisering af praksis i samværsager, hvor der er påstand om vold eller grænseoverskridende adfærd.

Voldelig adfærd over for et barn skal altid føre til, at samvær afslås eller ophæves. Det er meget alvorligt, hvis en samværsforælder har udøvet vold over for sit barn, og samværet må i disse situationer ophæves af hensyn til barnet.

Også voldelig adfærd over for bopælsforælderen eller dennes familie kan føre til ophævelse af samværet. Det skal undersøges, hvordan volden har påvirket barnet og familien som helhed. Det må afhænge af en konkret vurdering, om samværet skal ophæves, eller om samvær kan iværksættes f.eks. under overvågning.

En påstand om, at samværsforælderen har udøvet vold over for barnet, bopælsforælderen, eller et andet medlem af den husstand, hvor barnet dagligt opholder sig, bør føre til, at der iværksættes nærmere undersøgelser af sagen, f.eks. ved en børnesagkyndig undersøgelse.

Der bør desuden som udgangspunkt ske suspension af samværet, mens sagen undersøges, hvis påstanden om vold eller anden grænseoverskridende adfærd er tilstrækkeligt underbygget. Ved vurderingen kan der lægges vægt på, om ansøgeren har anmeldt overgrebet til politiet og/eller har indberettet det til kommunen, om der foreligger skadestuerapport eller anden dokumentation for vold, f.eks. krisecentererklæring.

For så vidt angår en påstand om misbrug, er det ligeledes vigtigt, at dette forhold afdækkes, og at dette sker så hurtigt som muligt. Der bør ske en nøje afvejning af misbrugets karakter over for hensynet til barnet og dets behov for en fortsat kontakt med samværsforælderen. I vurderingen bør det inddrages, om det er muligt at tilrettelægge samværet på en måde, hvor barnet kan føle sig trygt, uanset samværsforælderen's problemer.

Sagsoplysningen vil i sådanne sager ofte være vanskeliggjort af, at bopælsforælderen og samværsforælderen har modsatrettede opfattelser af problemernes omfang herunder af, om der overhovedet foreligger et problem. Hvis det ikke i øvrigt er muligt at af- eller bekræfte denne type problemer – og en vurdering af barnets forhold ikke fører til et andet resultat – vil det skulle overvejes, om der skal fastsættes særlige vilkår, f.eks. om antabusbehandling eller lignende, at lade samværet foregå under overvågning, eller at begrænse samværet til f.eks. kun at finde sted nogle timer ad gangen. Det vil også være muligt – med parternes samtykke – at henvise til et alkoholambulatorium.

Den ovenfor beskrevne præcisering af praksis foretages med hjemmel i den gældende lovs § 17, som videreføres i forslaget § 21.

På baggrund af det anførte mener jeg, at der i lovforslaget er taget højde for de situationer, som Annette Kronborg anfører i sin artikel.

Carina Christensen

/Charlotte Meibom